

Claude Monet

Přecházím po starém dřevěném mostě. Měla bych chvátat, jinak přijdu pozdě, ale dnes to nejde. Opřu se o staré zábradlí, které pod mou váhou tiše zasténá, a nahlížím do řeky, která zvolna proudí pod mostem. Je plná veselých, barevných kvítků, které spadaly z kvetoucích stromů a řeka je teď unáší vstříic novým dobrodružstvím. Při každém jemném zafoukání větru se větve stromů, které nade mnou visí, roztančí a zašumí, jako by zpívaly. Listy, které jim vítr bere, jemně ve vzduchu poletují, jako by to byly droboučné zelené víly. Sluneční paprsky svítící na keře mění jejich listy ve zlato. Je to překrásný pohled. Vítr, čechrající stromy a keře, a řeka, která chvátá pryč, unášející s sebou mnoho malinkých kvíteků. Dnes nebudu chvátat. Raději se budu dívat na tuto překrásnou přírodu.

Nahodilová